

jej je zdelo, da prihaja iz tistega kraja, kjer je bil njen brat; kaj ko bi bil umrl? Pridrži ga, odpreva na nek po meni najdeni način in najdeva v njem dopis Ruske sodnije do naše, v katerem je naznanjeno, da je brat umrl in zapustil bogato dedščino svoji hčeri Dori, in če bi ta ne bila več živa, svoji sestri poštarici. Da, če bi Dore ne bilo, bila bi poštarica in ž njo vred jaz naenkrat bogata. Ne bom popisoval pogovorov, le to omenim na kratko, da je šlo ono pismo zopet zaprto do sodnije, in da je bilo sklenjeno, Doro na stran spraviti. Poštarica, ki je že svojega moža po strupu iz sveta spravila, ni imela nobenega pomislika, kaj tacega tudi z Doro, bratovo hčerjo, storiti. Spredeva si toraj načrt, po katerem nama je ravnati, da ne bo sum hudodelstva letel na naju. Načrt je bil ta. Odpeljeva se za dva dni od doma, a drugo noč se jaz vrnem iz mesta po skrivnih potih domu, grem skoz zadnja vrata v hišo, razbijem poštno kaso ter poberem ves denar iz nje, potem spravim Doro na stran, prevrnem vse po hiši, kakor da bi bili res tolovaji razsajali po nji in odidem skoz sprednja vrata, razbivši ključavnico. Po dokončanem delu se vrnem po isti poti nazaj v mesto, preoblečen v kmetiško obleko, katero pa potem proč vržem.“

„Vse to se je zgodilo, kakor je znano: jaz bi bil Doro na tihem umoril, a morala me je slišati, kajti ko pridem po prstih in bos do njene sobe, se odpro vrata in ona mi pride z lučjo v roki naproti ter odpre usta, da bi zakričala, toda jaz jej zbijem luč iz rok, jo zgrabim za usta in sujem z nožem, dokler je še migala. Potem naredim luč in prepričavši se, da je popolnoma tiha stvar, zbežim in se podam v mesto, kamor dospem proti jutru. Krvavo obleko, katero sem bil že doma slekel, vržem v bližnjo vodo in tako vničim zadnji sled. Ko se drugi dan pripeljeva domu, ni mogel nihče naju sumičiti, da sva le količkaj kriva hudodelstva, kajti „alibi“-dokaz nama je bil lahek. Tudi drugače ni mogel leteti sum na naju, ker se ni moglo nikomur zdeti, da bi bilo to hudodelstvo nama le količkaj prida prineslo, dokazov pa ni bilo prav nikakih. Tako sva mislila uživati v miru sad hudodelstva, ker nama pravica ni mogla nikakor do kože, a prišlo je drugače.“

Ranjenec postaja čedalje slabši, toraj ga opominjam, da bi na kratko povedal, kar ima še povedati.

„Bom,“ odgovori, „saj sem kmalu pri koncu. Nihče ni imel suma do mene, le zaročenec umorjene me je temno gledal, kjer koli me je videl. Danes sva nalezela v hosti, kamor sem šel na lov, drug na družega, oba s puško. „Sodnija ti ne more do kože — se zadere nad mano — a jaz sem vendar prepričan, da si jo ti umoril. Tudi sem našel v vodi tvojo obleko, katero hočem pokazati sodniji.“ — „Ne boš je kazal, ne,“ zarohnim jaz, pomerim s puško in sprožim, a on, zapazivši moj naklep, stori enako. Puški počite in jaz se zvrnem na tla, moj sovražnik pa pobegne. Čemu je bežal? Saj je bil le maščevalec in to, kar je storil, je bila pravica. — Tako so me našli in — in — zdaj naj me vzame peklenški, saj bo tudi po moje žene črno dušo prišel — na vislice. Haha ha!“

Kri se mu vdere iz ust, še enkrat se stegne, potem se skrči in — mrtev je všel človeški pravici.

Poštarica, vidé ta strašen prizor, se stegne kviško in zakriči na moč:

„Nič ne verjemite pošasti! Zdaj, ko je poginil, hotel je maščevati se nad mano. Toda ne boš se, meni ne boste ničesar dokazali.“

Jaz, ne oziraje se na te besede, jo vkažem odpeljati, kar se pa, ker je bila močna ženska, še le dá, ko so jej žandarji roke zvezali. Potem so jo vrgli na lestveni voz na slamo in tako sem jo jaz v trg sabo

vzel, kjer so imeli žandarji dosti opraviti, da so jo varovali sile razkačenega ljudstva, ki jo je hotelo kamenjati.

V ječi je skonca tajila, slednjič pa ste jo ječe samota in tema, v kateri je vedno videla pred sabo krvavo Doro, tako omehčili, da se je vdala in pritrdila vsemu, česar je bil njeni mož jo dolžil.

Bila je obešena in umrla skesana. Hiša na Prelazu pa je sčasoma propadla; nihče ni hotel bivati v njej, ker se je sploh govorilo, da umorjena Dora ponoči zdihovaje krvava hodi po samotnih sobah. Ker ni bilo pravih dedičev, je prišlo posestvo v tuje roke.

Naši dopisi.

V Gorici 28. nov. — Ministerstvo za kmetijstvo namerava potrositi precej denarja za zboljšanje govejih plemen. V ta namen je odbralo nekaj komisarjev — menda šest — ki hodijo okoli po deželah pregledavat govejo živino in razna nje plemena, da potlej sporočijo, česa je tu pa tam treba. Za našo Goriško deželo je ogledovalni komisar tukajšnje kmetijske šole profesor voditelj gosp. Povše, kateri je že marsikatero naše kraje obiskal. Gosp. minister ga misli poslati drugo leto tudi v druge Primorske kraje v Istro in Dalmacijo; pa tudi na Kranjsko in znabiti tudi na Štajarsko. V 3 letih se imajo neki vse te dežele prehoditi. Pač lepa in častna naloga je došla gosp. prof. Povšetu! Pa tudi gg. ministrom se morajo take praktične reči v večo čast in zaslugo šteti, kakor na prof. konfesionalne postave, s katerimi je le nekaterim kričačem ustrezno. — Po časnikih beremo, da so tudi za Primorsko nakazani „Stremayr-ovi groši“, in sicer 28 tisuč gold. za vse 4 škofije. Novo je letos to, da so nekateri gg. duhovni „skoz padli“ — skoz državno rešeto, namreč: saj škofijstva so jih bila priporočila. Pri nas mnogi vzroke ugibajo, zakaj je ta pa ta — „padel“. Kedar te vzroke — sosebno pri nekaterih — poizvemo, znal bom kaj več poročati. — Včerajšnji „Glas“ je v prepoved dejan — se ve da še le potem, ko je bilo že dokaj iztisov vsaj po mestu razdanih. Tako sem tudi jez enega dobil, in smem reči, da se mi zdi list jako nedolžen. Sicer pa se vé, da merodajna je le državnega pravdnika sodba. — Dne 23. t. m. se je pričela nova dekliška šola v ulici sv. Ivana. Sprejetih je okoli 50 deklic; mnogo izmed njih slovenskih starišev. Šola sama na sebi — kakor se zdi — bo dobra; deklice se bodo menda tudi italijanščino in slovenščino kot predmet učile. Šola se je pričela s peto mašo, kakor druge javne šole. — Nena vaden mraz za ta čas imamo. Včeraj je bil eden najmrzlejših dni (3° R.). — Tatvin se ne manjka ni v mestu, ni po deželi. Med najglasovitiša junaška dela naših tatov spada okradenje farne cerkve na Placuti (predmestju). Škode ni storil veliko gospod tat, ker ni imel posebnega vzeti; ali predrznost njegova je bila velika. Skril se je bil, kakor se kaže, zvečer v zvoniku ali kje tam blizo, in ker je našel vrata iz zvonika v cerkev zaprta, moral jih je ulomiti. Tako je slednjič tudi z velikimi težavami skoz sakristijo ušel. Trud in strah se mu je slabo splačal. Naši časniki zavoljo vedno ponavljajočih se tatvin policijo šaljivo in resno napadajo. — Letošnji somenj sv. Andreja se ne začne po starem pravilu še le tisti ponedeljek po sv. Andreji, ampak na dan sv. Andreja (30. nov.) Tako je — sicer pa enmalo prepozno — naznanil naš mestni magistrat. — Našemu g. županu je starašinstvo uni dan lepo blamažo napravilo. Nekaj let že se dotične oblasti pripravljajo zidati nov farovž pred prvostolno

cerkvijo. Vlada je pripravljena dati v ta namen, kar po konkurenjski postavi njo zadene; ali mesto se je izgovarjalo s pomanjkanjem denarja. Letos pa je bilo dejalo starešinstvo vendar-le v prevdarek pro 1875 zadevni znesek. Ker mu pa ni deželni zbor vseh preračunjenih dohodkov potrdil, bilo je treba nekatere stroške zbrisati. Župan gré in naznani — meni nič, tebi nič — namestništvu (ko je bil namreč vprašan zaradi konkurenije za farovž), da je za letos mestu nemogoče spuščati se v zidanje, ker . . . se ni dovolil 1 sold davka na vsak stot blaga, ki se iz kolodvora vvaža v mesto. Nekateri starešine so za ta samolastni županov odgovor izvedeli; dr. Deperis župana o tej stvari interpelira in starešinstvo edinoglasno sklene, da znesek za farovž ima v prevdarku ostati — najraje drugi stroški izostanejo. — Ta sklep ima svoj pomen. Interpelacijo za „klerikalno“ reč je sprožil liberalni starešina dr. D.; pritrtili so mu vsi liberalni starešine. Jez mislim, da za tem grmom še kak drug zajec tiči in ne samo farovž. Kedar skoči ta zajec iz grma, bodem vedel Vam kaj povedati.

Iz Trsta 28. nov. — Danes se je odprla nova brzojavna postaja v Radečah na Dolenskem.

Iz Kočevskega mesta 26. nov. („Avstrijski Phönix.“) Bivajo po mestih in po deželi naši prvi zavarovalni banki „Sloveniji“ tako ljubeznjivi prijatelji, da bi jo v samem objemanji, kakor opice svoje mladiče, najraje zadušili, jo rajše danes nego jutri videli pokopano, ter jo vsled tega na vse kriplje obrekujejo in ljudstvo od nje odgovarjajo. Ti mili prijatelji domačih naprav naj mi povedó le en izgled take umazanosti (da ostrejšega izreka ne rabim) pri „Sloveniji“, kakor jo je storil „Avstrijski Phönix“ sedaj pri nekem pogorelcu v M., ki zasluži, da se svetu obznani in se ne vsedajo naši ubogi kmetje priliznjenim agentom tje v en dan na limanice. Povem naj, kar sem o njej iz popolnoma zanesljivega vira poizvedel. — Med 10 pogorelci v M. bil je en sam, in ta pri „Avstrijskem „Phönixu“ in sicer za 600 gold. zavarovan. Precej drugi teden po ognji, tako mi je pravil prijatelj, pripelja se g. nadzornik omenjene zavarovalnice s Kočevskim g. agentom v M., da si pogorišče do dobrega ogledata. Oba se prepričata, da niti brunca od zavarovanega hišinega podstrešja in poda ni ostalo, ki bi moglo za kako porabo biti. Tako tudi gosp. nadzornik v svojo zapisno pôlo zaznamova, in še zraven pristavi, kar sta gg. župnik in župan sama prebrala, da je ovi pogorelec po ognji vsega skup nad 2500 gl. škode trpel, ter poprosi župana, naj mu ta zapisnik s svojim imenom in pečatom potrdi. Kdo bi si bil na to mislil, da mu ne bodo popolnega zneska, vseh 600 gl. izplačali?! Al kaj se zgodi? Ubogemu pogorelcu, ki ni imel druge obleke in obuvala, nego raztrgano delavniško, v kateri je šel po praprot, na mestu, da se ž njim v M. pogovorita, velita drugo jutro v Kočevsko mesto priti, da si mora revež še obleko izposoditi in čisto nepotrebna pota delati. Lê-sem prišedši ga privijata, pestita in ožemata, da mu moreta na mestu 600 le 530 gl. odškodnine izplačati, rekši, (čujte!) da je bilo zavarovano postrešje v teku 12 let za 70 gld. slabejše, toraj za toliko sedaj previsoko zavarovano. Kako sta ta gospoda ogorke, oglje in pepel tako učeno analizirala, in zakaj sta poprej za 600 gold. plačo pobirala, sam Bog vé pa ona dva. Vrhu tega pa naj povem, da je dotični pogorelec ravno letos čisto nov pod postavil, za katerega je brez lesa za sama mojsterska dela čez 600 gold. izplačal, in je bila tudi njegova hiša ena najprostornjših in najlepših med 68 drugimi v vasi, toraj tudi zavarovano podstrešje vže samo 600 gold. vredno. Toda vsi dokazi so bob v steno.

Gosp. nadzorniku se mudí, ker se hoče s pošto odpejati, in tako mu žugata, ako se ne uda, da pride komisija iz Ljubljane na ogled, stroški za-njo pa bodo njega zadeli. Tako ubogi kmet oplasen se dá omečiti, in pobotajo se za izplačo 550 gold. — in splavalo je 50 gold. po vodi! — Sedaj naj pa svet sodi, je li to pošteno, kali?! Vse to pa je nekdo dotičnemu gosp. agentu pri neki priliki z neprikritimi izrazi očital; a gosp. agent mu je žugal s sodnijo (!) ter zraven pristavil (zapomnite si duhovni!), da najmanj duhovnov in cerkev pri zavarovalnici potrebuje. Taki-le so liberalci; a resnica ostane: Kedar se psu na rep stopi, pa zacvili. Vi pa, Slovenci, ostanite pri domači banki „Sloveniji“, in čem več vas pristopi, tem bolj se bode okrepila in tem bolj bodo po tej podpori tudi naši nasprotniki osramoteni!

Nekdo, ki vé, da je zatiranje ubogih v nebo vpijoče.

Iz Moravčjega v Litijskem okraju. — Pri nas je bila 21. nov. občinska volitev, pri kateri je bil izvoljen za župana France Rusnik, za svetovalce pa Fr. Miklavčič, Maks Peterlin in Gregor Hostnik.

Iz Ljubljane. (Interpelacija, katero je zoper nesposobno obnašanje viteza Vesteneka pri delitvi državne podpore na Dolenskem) stavil v državnem zboru grof Barbo in ki so jo podpisali vsi konservativni poslanci razun dr. Razlaga in Pfeiferja, glasila se je tako-le: „Pri uradni razdelitvi podpore, katero je sl. državni zbor dovolil za tiste, ki so bili 19. julija u. l. po elementarni nezgodi poškodovani, je 3. junija t. l. v Dobrnčahu na Kranjskem posestnika, ki se je kot oškodovan tudi za podporo oglašil, nazoči ces. kr. okrajni komisar odpravil rekoč, da že zato ne dobí podpore, ker je pri minuli volitvi državnega poslanca dal svoj glas vladi nevšečnemu kandidatu, drugemu posestniku pa, ki je bil priča tega prizora in se drznil reči, da so volitve proste in da ima vsak pravico, svoj glas dati možu svojega zaupanja, je c. k. komisar celó z zaporom žugal. — Lahko razumljiva razdraženost, katero je vzbudilo to protipostavno vedenje c. k. uradnika med ljudstvom, je dala povod interpelaciji, katera je bila stavljena v seji deželnega zbora Kranjskega 30. sept. t. l. načelniku c. k. deželne vlade. Ker pa na to ni bilo nobenega odgovora in je c. k. deželna vlada v Ljubljani istega uradnika, ki se je tako grdega zaničevanja volilne prostosti krivega storil, pri ravno zdaj vršočih se volitvah za trgovsko in obrtnijsko zbornico v Ljubljani zopet za načelnika dotične volilne komisije imenovala, stavijo podpisani do Nj. ekscelece gospoda ministra notranjih zadev vprašanje: Ali Nj. eksceleca vé za to po javnih listih in po interpelaciji v Kranjskem deželnem zboru po najširjih krogih znano dogodbo, in po kakih naredbah misli ona pomiriti nas zaradi tega, da se tako prostosti volitev nevarno ravnanje več godilo ne bo?“ — Naši poslanci zaslužijo hvalo, da so tudi ustavovercem v državnem zboru Dunajskem povedali, kako predrzno se obnaša birokracija po deželi, in kako dobro jo je grof Barbo s svojimi sodružniki s tem razodetjem zadel, kaže Ljubljanski „Tagblatt“, ki se togoti nad njim; pozabil je le gosp. Vestenek v „Tagblattu“ pohvaliti dr. Razlaga in narobe-zastopnika Dolenskega Pfeiferja, da nista podpisala te interpelacije.

— (Gospodu prof. dr. Schifferju), najstarejemu in mnogozaslužnemu zdravniku na Kranjskem, so čestitali k njegovemu 70. rojstnemu dnevu 26. dne novembra tukajšnji zdravniki, zastopani po društvu zdravnikov, deželni zdravstveni svet, mestni zastop in načelniki nekaterih deželnih gospósk. Društvo zdravnikov mu je poklonilo lično sreberino na mizo. Neutrudljivi gosp.

dr. Schiffer je zaslužil to javno priznanje za 38letno zdavniško delovanje na Kranjskem.

— (*Gosp. okrajni šolski nadzornik vit. pl. Gariboldi*) nam pošlje — sklicevaje se na §. 19. t. p. — nek „popravek“ k članku, katerega so „Novice“ zadnjič po „Slovcu“ natisnile. Ne da bi se mi vstrašili tega §., ki že, kar bi moralo tudi okrajnemu šolskemu nadzorniku znano biti, davno več ne velja, ampak le iz popolnoma proste volje in ker nočemo nikomur krivice delati, priobčimo tu, kar gosp. vitez Gariboldi želi, namreč: da on kot okrajni šolski nadzornik nima nič opraviti s krajnim šolskim svetom, da toraj ni dobil povabila k omenjeni seji.

— (*Poprava.*) Neresnično je, da se je od katerega komisijskega uda — bodi-si v polni ali v pododborni seji — spodbijala volitna pravica v obrtniškem odseku le enemu krčmarju (oštirju) ali žganjarju; tem več se je volitna pravica vsem krčmarjem in žganjarjem priznala že v I. seji 12. t. m. za tako, ki se sama po sebi razume. Tako isto nij res — kar se je časniku poljubilo sploh izreči — da se je kramarjem spodbijala volitna pravica, kakor se bo to dalo razviditi iz volitnih imenikov, kateri se bodo v enih dneh razpoložili v javni pogled. Na podlagi §. 4 volilnega reda se samo tisti kramarji niso vzeli iz pridobninskih kazal cele dežele v volitne imenike, ki plačujejo manj davka, nego 8 gold. 40 kr., in se vrh tega ne pečajo s kako drugo obrtnijo, katera jim daje volitno pravico. *)

C. k. volitna komisija trgovsko-obrtniške zbornice v Ljubljani 28. novembra 1874.

— (*Vabilo k slovesni besedi*) na spomin Franceta Prešerna v čitalnici v nedeljo 6. decembra t. l. Program besedi: 1. Dr. Benjamin Ipavic „Na Prešernovem domu“, velika kantata za tenor in bariton-solo, čveterospev in možki zbor. Solo pojeta gosp. Meden in J. Nolli. 2. „Na spomin Fr. Prešerna“, — deklamacija, zložila gospá Lujiza Pesjakova, govori gospá Kornelija Šolmajerjeva. 3. „Boildieu“, romanca iz opere „die weisse Dame“, poje gospodičina Frey. 4. Förster — „Po jezeru bliz Triglava“, koncertna ilustracija slovenske narodne pesmi, igra na glasoviru gospodičina M. Hohnova. 5. Verdi — čveterospev iz opere „Rigoletto“, pojó gospodičine pl. Neugebauerjeva in Freyeva in gospodje Meden in J. Nolli. 6. Zajc — „Pesem hrvatskih dijakov“, poje možki zbor. 7. Bellini — arija iz opere „Sonambula“ za sopran, poje gospodičina pl. Neugebauerjeva. 8. Förster — „Samo“, veliki zbor s samospevom, poje možki zbor. — Zbore vodi gosp. V. Valenta, na glasoviru spremlja novi pevovodja gosp. Stöckel. — Začetek ob 7. uri.

— („Beseda“) zadnjo soboto v čitalnici je bila prav lepa, čistega dohodka čez 100 gold.

— (*Slovensko gledišče.*) Drevi na čast rojstnega dne Preširnovoga: Slovesen prolog, drama „Trnje in lovor“ in opereta „Deklica Elizondska“.

— (*Narodna tiskarna*) je prodala Mariborsko tiskarno gosp. Pajku za 12.000 gold.

— (*Pobirki iz časnikov.*) „Tagblatt“ se je v 5. listih znosil nad kupčijsko in obrtniško zbornico Kranjsko, njegovim predsednikom in tajnikom prav tako, kakor je

*) Tudi to „popravo“ smo sprejeli le iz proste volje, ne pa bojé se navedenega §. 19 t. p. od l. 1862, kateri po novi tiskovni postavi nima več tiste moči, kakor vladni sekretar vit. pl. Vesteneck misli. Da pa nismo nič spremenili v tem „popravku“, to se vidi iz slabe slovensčine v njem; hoteli smo tudi pustiti mu vso moč, katero ima v sebi. Vred.

navada germanskim kulturonošcem, katerih predniki so se oblačili v medvedove kože. Pl. Vestenecku in zaveznikom njegovim nič ni prav, kar je razpuščena zbornica storila ali opustila, in to zato — kar že vrabci po vseh strehah pojó — ker bila je po večini narodna, in ker se bojé, da pri novih volitvah bi ne postala spet narodna. Škoda bi bilo za papir, spuščati se v obširno razpravo psovk, ki jih je „Tagblatt“ napisal v 5 listih. Mi le vprašamo: kaj neki je nasproti izvršila zbornica pod načelnikom Lukmanom in tajnikom dr. Klunom z nemčursko večino? Mi se spominjamo le „an eine Grossthat“ in ta je bila ta, da je po predlogu nekdanjega nemčurskega in liberalnega korifeja Heiman-a ministertvu rekla, da je konkordat kriv bil, ko je agio na srebro takrat visoko naraščati začel!! Dalje vprašamo: al je narodna večina katerikrat obravnavala kako „narodno“ ali „klerikalno“ zadevo? In še naprej prašamo, je li narodna večina katerikrat spodbila kak predlog, ki ga je stavil kak narodni nasprotnik v zbornici? To pa vemo, da nobeden teh „razsvitljenih“ glav ves čas ni sprožil za naše kupčijske ali obrtniške razmere nobenega koristnega predloga. Pa še več vemo. Ko bi bila zbornice večina nemčurska bila, gotovo bi bili nemški „Nordpohlfahrerji“ od nje iz žuljev slovenskega obrtnika dobili sto in sto forintov, kakor jim jih je dal Ljubljanski „Gemeinderath“. V 5 listih je „Tagblatt“ veliko čenčal o „Handelskammergesetz“ in v volitvenem redu; mi pa le vprašamo: ali ni sramota, da še dandanes se ne vé: kdo je trgovec, kdo pa obrtnik? No! če so zvonar Samassa, tesarski mojster Tönies, marelar Mikusch itd. trgovci, pa ne obrtniki, je potem takem cela Ribnica s svojo suho robo in pa celi Trzič s svojimi čevljarji in nogovičarji tudi trgovska kolonija. Pojte rakom žvižgat taki širokoustniki! vsaj cela trezna dežela pozná vaše namene: ker v razdelku obrtniškem nimate nikakoršnega upanja zmagati pri volitvah, hočete pomnožiti trgovski oddelek, da bi, če bi mogoče bilo, vsaj v tem zmagali. Najočitnejše razjasnilo temu, zakaj da narod naš ne verjame, kar pisari „Tagblatt“, je to, da jej na čelu stoji tisti gospod Vesteneck, ki se je tako spozabil, da celó v delitev miloščin na Dolenskem je vtikal politiko.

Po vsem tem, prijatelji naši po deželi, še enkrat: pozor o prihodnjih volitvah za zbornico našo!

Novičar iz domačih in ptujih dežel.

Iz Dunaja. — Finančni odsek je obravnaval finančno postavo in dovolil za stroške prihodnjega leta 372 milijonov in 873.882 gold. Ker pa proračun izdá 372 milijonov in 531.409 gold., je nepokritega primanjkljeja 8 milijonov in 342.473 gold. V ta budget je stavljenih zopet 500.000 gold. za podporo duhovnom. — Kakor je minister Banhans naznanil, se letos ne bo zidala nobena železnica, toraj tudi za Dolensko nimamo upanja.

Ogerska. — Ta država je prišla že popolnoma na kant, vsak dan utegne biti državni polom. Davki se ne dajo več iztirjevati. — Pri notarijatski postavi se je sklenilo, da so veljavni vsi deželni jeziki. Vendar!

Žitna cena

v Ljubljani 28. novembra 1874.

Vagán v novem denarji: pšenice domače 4 fl. 90. — banaške 5 fl. 62. — turšice 4 fl. 80. — soršice 4 fl. 10. — rži 3 fl. 40. — ječmena 3 fl. —. — prosa 3 fl. —. — ajde 2 fl. 70. — ovsá 1 fl. 90. — Krompir 2 fl. 50.